

Från departementet anges att chefsdomare utnämns i första hand på grund av sin juridiska skicklighet, sin administrativa förmåga och sina ledaregenskaper (publikationen s 7; jfr i s 59). Domstolschefen framställs vidare som en ”missionär” (ib s 10) med möjlighet att bli en ”kändis i NJA och RÅ” (ib s 19) och med ”ansvar för den rättspolitiska debatten” (ib s 53) och tillskrivs en ”helt central och oersättlig roll” (ib s 45), vilket även understryks med versaler (ib s 46). Av innehållet i i publikationen ges läsaren intryck av att det föreligger något väsensskilt mellan domstolschefen och andra domare. I publikationen anges också att domstolschefens arbetsledarroll skall bli tydligare och att det finns tankar på att ge domstolschefen den formella beslutanderätten i alla administrativa frågor som gäller den egna verksamheten och domstolen (ib s 49). Detta auktoritära betraktelsesätt kan ej anses som tilltalande ens om en noggrann boskillnad kan göras mellan dömande och administrativ verksamhet.